

Sygn. akt II Ca 689/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Monika Kośka (spr.)**

Sędziowie: **SO Małgorzata Klesyk**

SO Barbara Dziewięcka

Protokolant: sekretarz sądowy Karolina Chrapkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 września 2013 r. w Kielcach

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko B. S. i L. G.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. VII C 708/12

oddala apelację i zasądza od B. S. i L. G. po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 689/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 stycznia 2013r Sąd Rejonowy w Kielcach zwolnił spod egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach J. P.w sprawie Km (...) zajęte w dniu 2października 2012 roku rzeczy ruchome: telewizor S.B.model (...), numer (...), zestaw audio czterosegmentowy marki F. (...)wraz dwoma kolumnami, stanowiące własność T. M.; zasądził od pozwanych na rzecz powoda koszty procesu, ustalając, co następuje:

Powód T. M. mieszka razem z rodzicami B. M. i K. M. w domu mieszkalnym znajdującym się na nieruchomości, położonej w K. przy ulicy (...), stanowiącej współwłasność powoda i jego brata M. M.. W salonie budynku mieszkalnego znajduje się: zestaw audio marki F. (...) wraz z dwoma kolumnami oraz telewizor S. (...) model (...) o numerze (...), stanowiące własność powoda. Z zestawu audio i telewizora korzystają wszyscy domownicy: zarówno powód, jak i B. M. oraz K. M., którzy mieszkają w domu w ramach ustanowionego na ich rzecz prawa dożywotniego korzystania z 1 pomieszczenia w tym budynku na zasadzie wyłączności.

Zestaw audio powód otrzymał w prezencie od swoich rodziców w marcu 2004 roku z okazji ukończenia przez niego studiów, natomiast telewizor nabył dwa lub trzy lata temu.

Z wniosku B. S.i L. G.prowadzone jest przeciwko B. M.postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach J. P.w sprawie Km (...) W dniu 2 października 2012 roku w budynku mieszkalnym znajdującym się na nieruchomości, położonej w K.przy ulicy (...)Komornik J. P.dokonała zajęcia przedmiotowych rzeczy ruchomych. Obecny w czasie czynności B. M.oświadczył, że rzeczy te stanowią własność jego synów T. M.i M. M..

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Powód T. M., nie będący stroną postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach J. P.pod sygnaturą (...) z wniosku B. S.i L. G.przeciwko B. M.skutecznie wykazał, że zajęte w tym postępowaniu rzeczy ruchome: zestaw audio marki F. (...)raz telewizor S.stanowią jego własność, a tym samym należy uznać, że skierowana do tych rzeczy egzekucja narusza jego prawa (art. 841§1kpc).

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i§3kpc.

W apelacji pozwani domagali się zmiany wyroku i oddalenia powództwa, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zarzucając:

I. istotne uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy, w szczególności naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego poprzez uznanie, że zeznania świadków K. M., B. M., M. M. są spójne i wiarygodne;

II. co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych Sądu poprzez przyjęcie na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prawa własności powoda do zajętych w postępowaniu egzekucyjnym ruchomości na podstawie niespójnych, a przez to niewiarygodnych zeznań świadków K. M., B. M., M. M.;

III. obrazę przepisu art. 232 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodów w postaci potwierdzeń opłaty abonamentu radiowo-telewizyjnego potwierdzających prawo własności powoda do zajętych w postępowaniu egzekucyjnym ruchomości oraz poprzez niedopuszczenie dowodu z aktu notarialnego umowy darowizny na okoliczność wykazania prawa własności nieruchomości powoda;

IV. naruszenie prawa procesowego, a to art. 841 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie ogólnej zasady rozkładu ciężaru dowodu, a mianowicie, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na powodzie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ta części argumentacji skarżących, która wskazywała na zaistniałe uchybienia o charakterze formalnym, w tym w szczególności dokonania oceny dowodów z przekroczeniem dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. przywołała potrzebę przypomnienia ugruntowanych w judykaturze oraz literaturze przedmiotu zasad tej oceny. Sąd ocenia zatem wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek: po pierwsze - wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie - uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie - skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte - wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej - wyższej instancji i skarżącemu - na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte - przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Jak trafnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie sądowym, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem

życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (tak Sąd Najwyższy min. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Wskazywane w uzasadnieniu apelacji drobne rozbieżności w zeznaniach świadków i samego powoda zostały dostrzeżone przez Sąd Rejonowy i omówione w uzasadnieniu wyroku. Wnioski wyprowadzone przez Sąd są logiczne i mają oparcie w należycie ocenionym materiale dowodowym, a wywody apelacji stanowią jedynie polemikę skarżących z niewadliwymi ustaleniami Sądu, dla celów której wyolbrzymione są i wyeksponowane nieistotne w zasadzie rozbieżności w zeznaniach świadków i samego powoda. Te drobne różnice w istocie dodają materiałowi dowodowemu sprawy wiarygodności, gdyż racje ma Sąd Rejonowy wskazując, że w razie sugerowanej przez skarżących zmowy świadków ich zeznania byłyby identyczne.

Nie bez znaczenia również jest fakt, że skarżący w toku rozpoznania sprawy nie negowali wiarygodności zeznań świadków i samego powoda, nie złożyli żadnych wniosków dowodowych. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 230kpc fakty niezaprzeczone przez stronę przeciwną sąd uznaje za przyznane (co w okolicznościach sprawy dotyczy osoby płatnika abonamentu RTV i kwestii własności nieruchomości, na której znajdują się przedmiotowe sprzęty). O ile skarżący kwestionowaliby tę część twierdzeń faktycznych powoda, do nich należała inicjatywa dowodowa w tym zakresie lub choćby stanowcze zanegowanie tych okoliczności, co z kolei zobowiązałoby powoda do ich wykazywania odpowiednimi środkami dowodowymi. W kontradiktoryjnym procesie cywilnym inicjatywa dowodowa co do zasady obciąża strony, a sąd wyjątkowo może dopuścić dowód nie wskazany przez strony. Taka potrzeba procesowa co do niezaprzeczonych przez pozwanych okoliczności osoby płatnika abonamentu RTV i kwestii własności nieruchomości w sprawie nie zachodziła, tym bardziej że skarżący korzystali z fachowej obsługi prawnej.

Na marginesie jedynie należy wskazać, że polskie prawo procesowe nie przewiduje gradacji dowodów w tym znaczeniu, że nie wskazuje by dowód z dokumentu miał większą moc dowodową niż zeznania świadków. Tym samym brak dokumentów potwierdzających nabycie przez powoda spornych przedmiotów (imiennej faktury) nie wyłącza możliwości ustalenia tego faktu przez użyciu innych środków dowodowych. Natomiast ewentualne złożenie paragonu, instrukcji obsługi czy karty gwarancyjnej nie stanowiłoby „lepszego” dowodu, skoro nie są to dokumenty imienne.

Wobec powyższego dzieląc ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego i przyjmując je za własne Sąd Okręgowy oddalił apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw (art. 385kpc). O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i art. 99 kpc.

SSO. M. Kośka SSO M. Klesyk SSO B. Dziewięcka